

ZGODNJA

DANICA.

Katolišk cerkven list.

List 24.

V četrtek 16. rožnika 1853.

Tečaj 57.

Zahvalo.

Z velikim začudenjem — de resnico povemo — smo brali v „Danici“ in „Novicah“ obilne darove, katere so naši ljudomili sosede na Kranjskem na naše prošnje za Brašlovške pogorelece na altar kersanskiga usmiljenja polagali, ker si v resnici nismo nadjati upali, da bo naša nesreča celo v daljnih krajih toliko sočutja za nas obudila. Tako Bog vse in vsikdar z očetovsko ljubeznijo in neskončno modrostjo naravnjuje. Pelja ene svojih otrok v šolo terpljenja, že tudi v srcu drugih usmiljenje obudi, ter perložnost da tem in unim, svoje vero v djanju pokazati in s poterpežljivostjo in dobrimi deli si krono večniga plačila zagotoviti. Res je, da so bile prve ure po grozovitem požaru naše srca silno, morebiti celo preveč poderte; zato se nam je zdelo, kakor da bi nam nebeški glasovi tolažljivo v ušesa doneli, ko so nas drugo jutro zgoodej zvonovi vabili v vežo božjo, kjer so prečastiti gospod dekan s svojimi ovčicami slovesno službo božjo obhajali, se Bogu zahvaliti, da nas je še večji nesreče obvaroval, pa tudi šibo hvaležno poljubiti, s katero nas je Njegova previdnost obiskala. Z globoko ganjenim srcem smo poslušali tolažljive besede, katere so govorili in morebiti nam ni še nikdar v našim življenju tako globoko iz srca, kakor tisto jutro, molitev puhtelo: „Oče naš, daj nam dans naš vsakdanji kruh!“ Bog nas je uslišal in nas je uslišal obilno. Prejeli smo vsakdanjiga kruha precej tisti dan in potlej zaporedoma, tako da reči moramo, da ni nobeden pogorelecev od tiste dobe, tudi en sam dan ne, per zavezu pomanjkanja terpel. Razum kruha smo prejeli tudi potrebniga oblačila iz mnogih krajev, zlasti obilno pa iz Celja, Šoštanjja, Gradeca in po dveh sosednih dobrotnicah bogato nabero iz Ljubljane. Viditi obdarovanih in na novo praznično oblečenih veselo začudenje in hvaležne solze, bi bilo gotovo dobrotnikov nar slajši časno plačilo. Tudi v denarjih je že toliko milovšine skupej prišlo, da je bilo že do zdaj 3000 gold. med pogorelece razdeljenih in ker je nabera precej po širokim, namreč po Štajerskim, Kranjskim, Koroškim in spodnjim Avstrijskim od vlade razpisana, zaupamo, da bi nam utegnita še precej obilna pomoč dospeti. Nas bo tedaj globoko vsekana rana sicer še dolgo sklela, bodo vender vse te dobrote storile, da jo homo manj hudo občutili, kakor smo se v začetku bali. Med vsim dozdanjimi darovi sta bita pa vender dva za nas posebno ganljiva. So se nam pošteni Šoštanjčani sploh v tej nesreči posebno dobre prijatle skazali, so še pa ondodni šolski otroci vse posebno svoje dobro serce razodeli s silno prijaznim listam,

katerega so do naših šolskih otrok pisali in mu za otroke pogorelih staršev 8 gld. 12 kr., več otroške obleke in tudi nekaj ziveza perdjali. Kako smo se se pa le čudili, ko smo v Danici brali, da so si celo šolarji v daljni Komendi našo nesrečo toliko k sercu vzeli, da so svoje hranilnike odperli in našim šolarjem za zgoarele knjige lepo milovšino poslali. Prosil so nas naši šolarji, da bi smeli na pismo v „Danici“ tudi po „Danici“ svojim nepoznanim prijatlom naslednji zahvalni odgovor poslali: „Blagomilim prijatlom našim, šolskim učencem in učenkam v Komendi. Ne vemo, kje je Komenda, nobeden nas se ni tamkej bil, pa da so dobre srca tam, smo slišali, zdaj pa za gotovo vemo, kar ste nas Vi s svojimi milodari, ki 4 gold. 17 kr. znesejo, toliko ljubeznjivo obdarovali. Povracilo za zgoarele šolske knjige in še 12 kr. čez ste nam poslali. Bog Vam poverni s časnimi in večnimi dobrotami, in Vas in Vaše dobre starše enake nesreče obvari! Bodite si svesti, da Vas bodo v vednim spominu ohranili Vaši hvaležni prijatli in prijateljice, učenci in učenke Brašlovške šole“. — Ob enim tukaj poterdim, da smo ves znesik po „Danici“ nabranih darov s 118 gld. 31 kr. resnično prejeli, kateri je že tudi pogorelecam razdeljen. V imenu pogorelecev se zahvalimo vsim miloserenim dobrotnikom in jih zagotovimo, da jih bomo v vedno hvaležnim spominu ohranili in da bo naša vedna molitev za nje, naj bi tudi oni vsikdar, zlasti pa ob uri sodbe usmiljenje našli pred tistim Gospodom, v kateriga imenu so tudi oni nam usmiljenje skazali. Pogosto v tej dobi, kar nas je roka božja tako hudo obiskala, so nam ze pred oči stopile besede Davidove iz drugiga spokorniga psalma in nas v mnogih britkih urah sosebno potolažile: „Veliko šib pride nad grešnika, pa ako v Gospoda zaupa, ga bo usmiljenje obdalo“. Kakor se je prvi del teh besedi v obilni meri nad nami dopolnil, se dalje bolj prepričamo, da ker smo svoje zaupanje z otroško vdanostjo v Boga postavili, se tudi poslednje besede čez dalje bolj nad nami spolnovale bodo.

Brašlovce 7. rožniga cveta 1853. K—.

Pismo

gospod misionarja Jerucja Mozgana do prečastiga Lavantinskiga škofa.

3. svečana 1853.

Milostivi knez in škof!

Ker se ravno precej zanesljiv moz, ki je sem peršel slonovih kosti nakupit, domu napravlja, se prederznev Vaši Milosti po ti priliki kratek popis našiga popotvanja iz Hartuma do sem poslali.

30. listopada popoldne smo Hartum zapustili. Veliko pravih prijatlov, pa tudi veliko takih, ki se prijatle kažejo in vsiljujejo, nas je spremilo; toraj nismo daleč jadrili, in, ko se je noč perčela, smo mogli zavoljo spremljevalcev pri mimozovim drevesu naravnost od mesta ostati. 1. grudna so prečastiti gosp. apostolski namestnik o pol petih maševali; potem so se spremljevalci poslovili in mi smo dalje popotvali. Čez dva dni pridemo do zadnje vasi turške pokrajine „Voad Šelej“, kjer tudi dobri denar neha. Tukaj vola za brodnike kupimo, ki meso v tanke dolge kosce razrežejo, osolē, na razpete vervi obesijo ter solnēni vročini in zraku izpostavijo, in tako se za kraje, kjer ljudi ni, prav dobro ohrani. Zakaj peljali smo se cele 4 dni in v gozdih grozno starih mimoz, s katerimi je reka ob obeh bregih tako rekoč zagrajena, nismo družiga vidili kakor opic, gazel, zajcev in na otokih toliko žerjavov, da bi nikdo ne verjel, ko bi zamogel njih število naznaniti. V Hartumu sim dostikrat vidil, kako so ti ptiči v velikih trumah proti Beli Reki kermili, in mislim, da je tukaj njih pravo domovanje. Divje gosi in drugi povodni ptiči, ktere na leto le enkrat ali dvakrat ladije nadlegvajo, se tako množijo, da bi jih človek s palico ravno tako lahko dosegel kakor s pušo. Četrti dan našiga popotvanja od Voad Šeleja je bil že bolj mikaven in od družih razločen. Smolnatih mimoz, kakor jih baron Miler imenuje, ni več tako obilno, ob vodi je terstje, perkazujejo se lepe tamarinde, in ob desnem bregu zagledamo koč Siluških ribčev in ljudi s sulicami. Naš tolmač Bahit, ki zna jezik zamorčev „Siluk in Dinka“, jih ogovori in poprasa, če kaksnega kostruna prodajo, ter jim reče, da se smejo brez skerbī ladii približati, ker ni turkov v nji. Njegovim besedam verjamejo in pokažejo nam tamarindovih dreves, kjer zamoremo k bregu prit. Tedaj ostanemo in kmalo pridejo možje s sulicami, perneso kostruna in še v ladijo stopijo; eni pa na bregu ostanejo in sulice unih varvajo, ki so v ladijo šli. Silno boječi lepo ladijo občudujejo, in ko za kostruna steklenih biserov in še družih daril dobe, poglavar reče: To niso turki, možje Božji so. Opomnimo jih, da naj si ladijo zamerkajo, kteri se smejo vselej brez strahu bližati, sicer naj pa nikomur ne zaupajo; in reko, da bodo ladijo po otroku poznali; tako so čola imenovali, ki je bil k ladii privezan.

8. grudna pridemo k neizrečeno lepim in velikim tamarindam; bile so polne sadja, in lepe opice so po njih skakljale. Objedene veje malih rudečih mimoz so kazale, da so sloni blizo; in ob treh popoldne že zagledamo na veliki ravnini blizo hriba „Tefafan“ te velikanske živali. Sape sicer ni bilo; se jim pa približati, veslamo, in ko poslednjič njim ravno nasproti priveslamo, ladijo pervežemo. Jaz pušo vzamem, na suho stopim in po potih, ki se skozi travo, ki dvakrat mojo velikost doseže, vijejo, z dvema tovaršema v neki precej visok kraj pridem in pred seboj močvirje in v njim dva črna homea zagledam, na katerih je nekoliko belih ptičev sedelo. Bili so prvi veliki sloni, ki sim jih 800 do 1000 stopinj deleč vidil. Viditi, kako ti velikani tekō, ustrelim; pa le eden rivec nekoliko povzdigne, eden pa se brez skerbī v veliki travi dalje pase. Močno me je veselilo tem živalim pervikrat tako perblizati se; ko sim pa pozneje 30 do 40 slonov dostikrat prav blizo skupej na pasi vidil, ki bi se lahko z ladije streljali, mi je žal bilo, da sim za prvima tako deleč sel. Dans sim pa tudi druge goste spo-

znal, ki so bili grozno neprijetni in so nas do Heliabske pokrajine vsako noč terpinčili in nam spanje jemali. So neki komarji, ki se jim človek dosti ubraniti ne more, da bi ga strupeno ne opikali, ker skozi še tako majhno luknjico do obraza pridejo, okoli ušes šumē, v nos, v usta lezejo in pikajo, kjer koli morejo, tako da je človek zjutraj ves otekel. Dostikrat sim si mislil, ko bi se mogli z bolhami zmenjati, ki sim jih v Egiptu poslednjič vidil, kako dobro bi bilo to! — Pa čimu dalje, ker mi je že preveč se komarjev le spomniti!

Ako človek več dni popotva in družiga ne vidi kakor zveri, sem ter tje kakšno ribčevo kočō, posamezne ljudi, ki ali bežē ali se v travi in gromovju skrivajo, se mora začuditi, ko do brezštevilnih vasi Siluških zamorčev pride, ki so komaj 100 do 200 stopinj narazen. Koče so kakor pri vsih zamorskih rodovih okrogle; stene so iz terstja in zunaj in znotraj z Nilovim blatam zamazane; streha je slamnata; vrata so tako nizke, da mora človek po vsih štirih v kočō lesti, ki nobeniga okna nima. Siluke imajo turki za prav nerodne in neumne, in zato morajo iz teh krajev naropani sužnji težji dela opravljati. Rečem „naropani sužnji“, ker popotvaje skozi zamorske kraje nobeniga sledu kupčevanja s sužnjimi nisim zamerkal ne med Siluskimi, ne Dinkanskimi, ne Nuerskimi, ne Kiškimi, ne Heliabskimi in Borskimi, ne Čirskimi in Bariškimi zamorci, temuē povsod možje žene in otroke v zavetje spravijo, ako se le ladija bliža. Siluškim zamorcam se ne vidi nerodnost, ki jim jo lakomni turki pripisujejo, zakaj njih polja so prav dobro obdelane in oni imajo kakor drugi zamorci veliko živine v kočah, okoli kterih je vse prav čedno, kolikor se tirjati zamore. Možje spijo v gorkim pepelu, kakor drugi zamorci; le žene tega naroda na živalskih kočah spijo, kakor pripovedujejo. 9. grudna smo v Kako peršli, kjer je pred krivično vojsko Haled pašata kralj prebival, ki je zdaj dober dan deleč od tod v Danebu. Ostali smo na levim bregu pred veliko vasjo; za Haled pašatam smo bili mi prvi, ki smo si upali ladijo na levim bregu pervezati. Tje pošljemo tolmača, Bahita, poglavarja povabit, da naj bi na ladijo peršel, ki ni turška. Precej ga veliko ljudi obda. Težko ga pričakujemo, zvediti, kaj de je opravil. Verne se s sporočilam, da poglavarja ni doma, brez njegoviga privoljenja pa se ne sme nihče ladii perblizati in sicer se tudi noč bliža, ko bodo šli počivat. Na to gre drugič k njim, da naj bi mu povedali, če bodo prihodnji dan prišli. Poslednjič se Bahit že v noči verne s 3 zamorci, ki jih je poglavar poslal z naznanilam, da bo, če ladija ni turška, prihodnji dan sam peršel in poskerbel, da bodo živeža naprodaj peraesli. Prihodnji dan pride poglavar s tolmači na ladijo; miraza in strahu se je tresel in le kos platna mu je čez pleča visel. Dobil je rudečo obleko in rudečo kapo. To ga s serēnostjo navda, in pripoveduje nam, da so bili celo noč ljudje pri njem, ki so mu branili na ladijo iti, ker mu gotovo kaj hudiga kujejo; jaz pa, pravi, ker sim obljubil priti, se nisim dal pregovoriti. Čez eno uro se zopet med ljudstvo poda, ki je bilo v tem času na bregu in je živež prodajalo.

V Danebu smo se ravno tako s kraljem sprizajziniti hotli in tako pot prihodnjimu misionu med tem obilnim ljudstvom perpraviti; pa za zdaj smo le malo opravili, vendar je za prihodnje popotvanje veliko upanja. Kralj je namree perpustil, da je Bahit sam z njim govoril, in ni storil, kakor je pred

malo leti turškim popotnikom odgovoril: Ako namestni kralj Egiptovski sam pride, bo govoril z njim, ker je velik gospod, sicer pa noče z nobenim turkam nič govoriti. Poslanih darov sicer ni sprejel, rekoč, de ima že vse to; vender je pa povedal, kaj de hoče in de naj mu toraj to prinesó, ko bodo spet todí popotvali. Ko je svojiga sina na ladijo poslal, se je izgovarjal, de je v 3 grabnih, ki ga od reke ločijo, še veliko vode in de mu je toraj pot za zdaj pretežavna; rekel je pa, de bo Abuna Soliman (gosp. namestnika tako imenujejo) njegov prijatelj, in če bo nazaj šel in sicer ne z drugimi ladijami, ko bodo grabni suhi, naj mu naznani, in bo rad peršel.

Ko sim se skoz pokrajino Nuerskih zamorcov peljal, sim mislil, de je razun povodnih ptičev edina žival Nilski konj, ki glavo in vrat vedno iz vode vzdiguje in, kakor bi hotel popotnike okregati, ušesa nastavlja, zasmerči, se z velikim ploskam potopi in vode kakor dim skoz nosnice kviško brizgne; ko smo pa nekaj dni dalje popotvali, sim z ladije čez silno široke bregove, ki so s stoječo vodo napolnjeni in s terstjem pokriti, nekoliko koč zagledal, ki niso tako skupej kakor pri šiluških zamorcih, ampak posamezne, in, ko 19. grudna pred vasjo „Gunenjan“ ostanemo, se ladii mož z rudečo obleko približa. Gosp. apostolski namestnik reko tolmaču poklicati ga, in pridejo on in dva druga. Kratek pogovor pokaže, de je ta mož kralj Nuerskih zamorcov. Pove, de je kralj, de mu pa ljudstvo noče v vsih rečeh pokorno biti, gospod apostolski namestnik naj mu toraj zmed tovaršev eniga dajo, de bo ljudstvo vladal. — Nuerec imajo za nar bolj divje: mi pa nismo nič divjiga našli per ljudeh, ki so na ladijo derli in posebno obleke prosili; le njih rudeči ferčeteči lasje bi utegnili njih divjost razodevati. Pred odhodom od todí so gospod apostolski namestnik poglavarju obljubili, de bodo poskerbeli, de se bo eden njih jezika navadil, in njega bodo v enim ali v dveh letih per njem pustili, ki pa ljudstva ne bo sam vladal, ampak vadil ga bo redovnosti, dela, in sicer ga bo veliko lepiga in koristniga učil in poglavarju dobre svete dajal. Poglavar in njegova svetovavca so bili zadovoljni.

Skoz nezdrave močvirnate kraje Nuerec in Kikov smo vedno prav zdravi popotvali. Le malokdaj smo zamogli k bregu priti, in, ker so nas trume komarjev silno nadlegvale, večidel podnevu in ponoči jadrili, in, če smo zavoljo tišine ponoči mogli ostati, vsredi reke ostali, kamor je le malo nadležnikov prišlo. Ponoči od 24. do 25. grudna pa nismo hotli dalje popotvati, de bi, kolikor bi bilo mogoče, sveti večer posvečevali, in dosegli smo že kraje, kjer je bila voda že v bolj ozki strugi in je bil breg že bolj visok. Ostali smo na desnem bregu blizo pastirskiga šotoriša. Zornice smo skupej opravili; gospod apostolski namestnik so sveto mašo po polnoči brali, jaz in gospod Dovjak zjutraj, gospod Trabant je bil pa bolan. V čast našiga Gospoda in Zveličarja smo zvečer nekoliko raketelnov kviško spustili, zjutraj pa so topovi pokali. To je poglavarja te dežele, ki je popotvaje kje blizo bil, zjutraj še pred odhodom na ladijo perpeljalo. Kmaló nas je rad imel in je hotel z nami svojimu navadnemu prebivališu popotvati. Popotvaje je bil vprašan, ali bi pripustil, ko bi kdo zmed nas med njimi v njegovi deželi ostal; smehtljaje pokaže, de bi mu bilo to všeč; pa precej perstavi, de se boji, ta beseda bi bila le šala. Iz vsiga tega se lahko

spozna, de bi ne bilo pretežko spreobračanje ubozih zamorcov, ki so tako dolgo v tamoti ajdovstva živeli in še živé, ko bi le dosti misionarjev bilo, perpravljenih, s kersansko mirnostjo in v voljo Božjo vdani tudi smert preterpeti: zakaj strah pred smertjo prav veliko k smerti pripomore, kakor zdravniki učé.

Bolehnost gospod Trabanta, ki sim jo zgorej omenil, se je kmalo v oslabilivo bolezen prevergla; za njim je v dveh dneh gospod Dovjak zbolel in kmalo potem je gosp. apostolskiga namestnika bolezi tako hudo napadla, de so cele ure nezavedni bili, in de sim jih, ko so se nekoliko zavedili, previdil, kakor tudi gospod Trabanta. Tako sim bil nekaj dni duhoven in strežnik, dokler nisim 1. prosenca sam zbolel, ko se je gospod apostolskimu namestniku že nekoliko polajšalo, in ko smo bili le še en dan deleč od Bariskih zamorcov: polegali sim pa le dva dni. Opomogel sim se sicer kmalo, ali stanovitniga zdravja odsihmal nisim več imel, ker mi je en dan boljši, en dan pa slabši, kar utegne tudi od todí priti, ker moram veliko per ognju biti; zakaj 19. pretekliga mesca sim pervikrat kruh pekel in zdaj moram tudi kuhati, ker je naš kuhar zbolel. Posebna nadloga v tem kraju so živalice, zuz imenovane, ki še suharju ne prizanesejo in s svojo zalego v njem storé, de kar nič ni dober, če ga tudi vsiga ne spridijo. 25. uniga mesca sim se z gosp. namestnikom iz „Marčua“ v „Gondokoro“ podal, kjer smo nekaj zemljiša kupili, de bi gosp. namestniku pri zidanju v pomoč bil. Una dva gospoda sta pa v „Marču“ ostala, ki je pol ure od todí, v hisici, ki jo je bil gospod Angelo Vinko napravil, ki smo ga še zdraviga dobili, kmalo potem pa se ga je merzlica lotila, zoper katero nobeniga zdravila ni bilo. Revez je zavoljo zdravja prosil, de bi se smel v Evropo verniti; slovo je že dobil, ali umerl je previden prvo predpepelnično nedeljo, preden je zamogla ladija odjadriti, na kateri se je hotel v Hartum podati, in je bil ravno ta dan blizo svoje hiše pokopan. S hriba Belinjana, kjer je Nigila kralj, je po njegovi smerti veliko ljudi prišlo, ki so na njegovim grobu, mu žalost pokazati, celo noč kričali in s sulicami mnogotere podobe delali, in njih kričanja nobena reč ni motila. Imenovani misionar se je sperviga v Belinjanu vseлил, in potem, ker je bila tam slaba studenčnata voda, in iz družih vzrokov k reki preselil, pa sebi v nesrečo; zakaj vse ladije so hotle tukaj ostati, in, ker so se brodnarji z zamorec vedno kregali je mogel on miriti. Posebno veliko mu je turk Hussein Aga perzadjal. S silo namreč od zamorcov ni mogel slonovih kosti dobiti, in še na njegovo ladijo si nihče ni upal priti, odkar je z obrozenimi možmi zamorcem protil. Obdolžil je toraj gospod Vinkota, de je zamorec nasuntal, mu slonovih kosti ne prodati. Več dni ga je v njegovi lastni hiši jetnika imel, ker mu ni perпусти, de bi se kamor koli podal. Vidili smo tedaj, de tukaj, kjer lakomni tergovci ostati zamorejo, za nas praviga prebivanja ni; zato homo v „Gondokora“ stanovalise napravili, kjer nas bo visoki breg branil. Tukaj nam ljudje, lesa in slame za steklene bisere prodajajo in nasi delavci opeke pripravljajo. Zazdaj nismo mogli dovolj zemljiša nakupiti, de bi vse semena, ki smo jih iz Hartuma seboj vzeli, po volji posejali; vender bo pa tam, kjer bo poslopje, nekoliko prostora za vert ostalo. Vprihoduje pa upamo več zemljiša nakupiti, tako de nas bodo pridelki nekoliko preživeli. Tukaj ni žita razun fižola in dure, iz če-

sar pivo napravljajo, ki je ljudstvu v poglavitni živež; zakaj zamorci meso le jedo, ako kdo gostje napravi ali če žival sama pogine.

Priporočim se vsim častitim gospod duhovnam, in sim z nar večim spoštovanjem

Vaše Milosti

nar pokorniši služabnik
Jernej Mozgan.

Ogled po Slovenskim.

Iz Ljubljane 15. rožnika. — Dans so visokocastiti gospod Juri Pavšek, korar in bivši vodja nekdanjih modroslovskih šol, po dolgi bolezni v Gospodu zaspali. Duša rajnega se vsim prijatljam in znancom v pobožni spomin priporoči. Naj v miru počiva!

Iz Gorice 12. rožnika 1853. Teržan. — Danas, obhajajo Černičani velike slovesnost. Novi postavljeni fajmošter in dekan čast. gosp. Mihael Mervič se ljudstvu slovesno predstavlja; predstavlja ga pa visoko častiti gospod Janez Evang. Mozetič, ki je do teh dob bil oskerbnik te fare po smerti rajnikiga fajmoštra Pagona, in je, kakor je bilo ne zdavno v Danici oznanjeno, sadaž dekan kapitela Goriske stolne cerkve. — Še tno! Tukej v Gorici je že celih sto let lepo društvo, ki mu „il pio sovvegno“ pravijo, in ktero bi mi po slovensko lahko „društvo kersanske ljubezni“ kerstili; zakaj namen tega društva je, stare, nemočne, bolehuje in potrebne duhovne podpirati, jim namreč pomagati, de zamorejo spodobno po svojim svetim stanu živeti, in de jim ni treba pomankanja terpeti; ab se celo na bolnišnicah vlačiti, dokler te doline solz ne zapusté. Kakor vsako drugo dobro napravljeno društvo, ima svoje predstojnike, svoje odbornike, tajnike, denarničarje itd. Vsako leto ima vsaj eno sejo, pri kateri se udje posvetujejo čez to, kar za društvo koristniga spoznajo, in kjer se ali dozdejni odborniki poterdjo ali pa ponovijo. Dne 9. tega mesca, zvečer ob šestih, so bili udje tega društva zopet zbrani, ter so se čez mnogo reči pogovarjali, ki zadevajo celo društvo. Ne bom razlagal, kaj se je vse govorilo ali tudi sklenilo, samo to pristavim, de je za društvo dobro znamenje, de si častiti udje za vedno ve-

selejši rast in razcvetanje te blage naprave po moči prizadevajo.

Razgled po kersanskim svetu.

V Olomovcu so 6. rožnika visokocastitiga gosp. grofa Friderika Firatenberga velikiga škofa zvolili. Novoizvoljeni je bil 8. kozoperska 1813 na Dunaju rojen in 1836 v mašnika posvečen. Bil je kaplan, fajmošter, dekan in poslednjič korar v Olomovcu in prošt v Kromerizu.

Iz Berna. Od 10. do 17. maliga travna t. l. so Ligvoriani z jetniki na Spilbergu duhovne vaje imeli, od kterih razpis precastitiga škofa med drugim to naznani: Ne bomo pozabili, s kakšno spodbudljivostjo so jetniki per svetim obhajilu bili in s kakšno popožnostjo je 110 jetnikov zakrament svete birme prejelo. Že v prvih dneh je gnada Božja veliko storila. Bolniki so sami želeli pridige v cerkvi poslušati, in, kterim je zdravnik pervolil, so jih tovarši na ramah v cerkev nesli; drugi so jih pa željno nazaj perčakovali, zvediti, kako so bili v cerkvi podučevani in tolaženi. 15. dan mesca maliga travna, petek, so se vsi jetniki postili in pokorili. Nihče jih ni v to naganjal; radovoljno so to storili in sklenili, de naj si iz tega, kar se je s postam perhranilo, 20 gold. da za cerkev, ki jo bodo na Dunaju v spomin otetja presvitlīga cesarja zidali, 20 gold. za malo semenise, in nekoliko neki siroti za obleko. Tako je bila spet, kjer je bil greh velik, gnada še večí. (Rimlj. 5, 20.)

Salzb. Corresp. piše, de je v Vermešu na Ogerskim na enkrat 1400 ljudi iz greške ločene v greško s katoliško zednjeno cerkev prestopilo, in de splah na trume k pravi veri prestopajo. — Deo gratias! molitev nikoli ni zgubljena.

Vganjka:

„Zgodnja danica“
naarčé:

1.	Zgodnja danica	(naš cerkveni list.)	
2.	„	„	(ladija v Afriki.)
3.	„	„	(zvezda.)
4.	„	„	(Maria.)
- P.č.

Naročevanje

na

„ZGODNJO DANICO.“

Perro polletje proti koncu gre: toraj vse častite brarce, ki so bili na pol leta narocili, prav lepo opomnimo, de bi nadaljno naročilo obnvorili, in sicer pred ko je moč, saj do konca tega mesca, de se dovoljno število listov pripravi in natisne.

Častiti brarci nam ne bodo zamerili, ker nismo mogli obljuje spolniti, kar nadaljšeranje cerkvenih zgodb zadene, ker je gospod pisavec dolgo bolan bil. Vprikhodnje se bodo nadaljšerale, kolikor hitro se bo moglo.

Gospodam dopisovarcam, pomočnikom in sodelavcam se priserčno zahvalimo in jih še dalje njih izverstne pomoči prav priljudno poprosimo. Zlasti se priporočimo vsim dobroserčnim in iskrenim gospodam po Krajskim, Goriškim, Istrianskim, Stajarskim in Koroskim, de bi blagorolili dopisov za „Ogled po Storenskim“ pošiljati.

List bo izhajal v tem duhu, kakor je začel in upamo, de bo tudi vprikhodnje veliko mikarnih dopisov iz Srednje Afrike donašal.

Zgodnja Danica velja za pol leta v tiskarnici prejmana 1 gold., po pošti pa 1 gold. 20 kraje. Naročilnina se pošilja v oprosteh pismih gosp. Jožefu Blazniku, tiskarju na bregu št. 190.